

Nemějte strach

Svatý otec mluví s redaktorem italského listu La Stampa o bolesti těchto dnů virové krize: „Stíny, které vstoupily do našich domů, se rozplynou, a lidstvo v srdci raněné sjednoceno vstane“ – shrnuje tento rozhovor vatikanista Domenico Agasso ml., který s papežem Františkem hovořil telefonicky v pondělí 16. března.

„Pláče se, protože to bolí. Z této situace budeme moci vyjít jedině společně, lidstvo jako celek“, podotýká Petrův nástupce. Proto je třeba „hledět na druhého v solidárním duchu“ a podle toho se chovat. Papež František sleduje s obavami vývoj koronavirové krize. Pondělním telefonátem však dodává naději ve „světlo, které osvítlí temnoty“, jež „vnikly do našich domů“ formou bolestí a starostí. Až bude po všem, „nastane něco jako poválečný stav“, upozorňuje Svätý otec. Bude třeba znovu stavět, a to na čtyřech pilířích, jimiž jsou „kořeny“, které představují naši prarodiče a staří; „paměť“ na tyto surrealistické dny, „bratrství“ mezi všemi lidmi a „naděje, která neklame“.

Svatosti, blíží se Velikonoce „za zavřenými dveřmi“ a bohoslužbami dostupnými pouze na internetu, v televizi či rozhlase. Mnozí to budou vnímat jako další bolest uprostřed utrpení. Jak prožít Velikonoce v pandemii?

„V pokání, soucitu a naději. A v pokoře, protože nezřídka zapomínáme, že v životě se vyskytují „tmavé zóny“, temné chvíle. Myslíme si, že mohou nastat jenom pro někoho jiného. Tato doba je však temná pro všechny, nikoho nevyjímaje. Je poznamenána bolestí a stíny, jež vstoupily do domu. Je to jiná situace než ty, které jsme prožili. Také proto, že nikdo nesmí zůstat nedotčen, těchto svízelných dnů se účastní každý.“

V promluvě před Angelus jste řekl, že postní doba může pomoci nalézt smysl všeho, co se děje: jak?

„Doba přípravy na Velikonoce, modlitbou a půstem, nás cvičí v tom, abychom byli solidární s ostatními, zejména s těmi, kdo strádají.

V očekávání záblesku světla, které znovu osvítlí všechno a všechny.“

Je v této době zvláště potřebné se modlit?

„V mysli se mi vybavuje, jak apoštolové volali v bouři na Ježíše: »Mistře, hyneme« (Mk 4,38). Modlitba nám umožňuje chápat naši křehkost. Je to volání chudých, těch, kdo hynou, a vnímají nebezpečí a samotu. A v obtížné a beznadějně situaci je důležité vědět, že je tu Pán, ke kterému se lze přimknout.“

Jak nám může pomoci Bůh?

„Podporuje nás mnoha způsoby. Dodává nám sílu, je nám nablízku jako učedníkům, kteří Jej v bouři prosili o záchranu. Anebo když podal ruku tonoucímu Petrovi.“

Kde mohou nevěřící nalézt oporu a povzbuzení?

„Nechci rozlišovat věřící od nevěřících. Všichni jsme lidé a jako lidé jsme všichni na stejné lodi. A nic lidského nesmí křesťan považovat za cizí. Tady se pláče, protože to bolí. Všechny. Lidství a utrpení jsou společné. Pomůže nám součinnost, vzájemná spolupráce, smysl pro odpovědnost a duch obětavosti, jež se rodí na mnoha místech. Nedělejme rozdíly mezi věřícími a nevěřícími, jděme ke kořeni: k lidství. Před Bohem jsme všichni děti.“

K dramatům způsobeným virovým onemocněním Covid-19 patří umírání v izolaci, bez útěchy příbuzných, kteří se nesmějí přiblížit, aby se nenakazili. Denně dochází k srdceryvným scénám v nemocnicích měst Bergamo, Brescia a Cremona. Někteří se těsně před smrtí loučí s manželem, manželkou a dětmi prostřednictvím ošetřovatelů. Co to vzbuzuje ve vaší mysli a srdci?

„V těchto dnech mi vyprávěli jeden příběh, který mne velice dojmul a zarmoutil, také proto, že reprezentuje to, co se děje v nemocnicích. Jedna starší paní pochopila, že umírá a chtěla se rozloučit se svými drahými. Ošetřovatelka tedy vzala mobil a navázala videospojení s vnučkou, takže babička mohla vidět tvář svojí vnučky a odejít s touto útěchou. Je to ta nejzazší potřeba mít někoho, kdo tě drží za ruku a naposledy doprovází. Je tolik ošetřovatelů a ošetřovatelek, kteří plní tuto extrémní přání,

dopřávají sluchu, naslouchají bolestem samoty a berou za ruku. Bolest toho, kdo odešel bez rozloučení, působí ránu v srdci těm, kdo zůstali. Děkuji všem těmto ošetřovatelům a ošetřovatelkám, lékařům a dobrovolníkům, kteří se navzdory mimořádné únavě, trpělivě a se srdečnou dobrotivostí sklánějí, aby vynahradili vynucenou nepřítomnost příbuzných.“

„Váš“ Piemont je jedním z nejvíce virem postižených regionů. Kvůli nachlazení jste tam před nedávnem nemohl vykonat návštěvu. Co byste rád řekl piemontánům?

„(Papež mluví v piemontském nářečí:) »Ochránkyně našeho dávného plémě, střež mě, dokud si mě smrt nevezme: jako voda v řece život plyne, ty však Madono zůstáváš«. Je to mariánská báseň-modlitba od Nina Costy k Těšitelce zarmoucených. Co je více než toto: »jako voda v řece život plyne, ty však Madono zůstáváš«. Piemontánům tedy říkám: modlete se k Madoně Těšitelce, s vírou a důvěrou.“

Tato planetární krize se vyznačuje také sítí solidarity, tvořené mnoha tisíci lidmi, kteří přinášejí oběti pro dobro ostatních. Až se všechno skončí, prospěje to něčemu v budoucnosti?

„Jednou provždy to bude všem lidem připomínat, že lidstvo je jediné společenství. A také to, jak důležité a rozhodující je všeobecné bratrství. Musíme přemýšlet o tom, že to bude trochu jako po válce. Nebude už „ten druhý“, nýbrž my. Z této situace totiž budeme moci vyjít pouze všichni společně.“

Odkud musíme jako lidské bytosti začít?

„Musíme si ještě více hledět kořenů: prarodičů, starých. Vytvářet mezi sebou opravdové bratrství. Ukládat si do paměti tuto obtížnou zkušenost, kterou prožíváme všichni společně. A jít kupředu s nadějí, která nikdy neklame. Toto jsou klíčová slova nového začátku: kořeny, paměť, bratrství a naděje.“

Z internetového deníku [Vatican Insider](#) z 20. března 2020

přeložil Milan Glaser

20. března 2020, 15:36